

Matkaraportti: Association for Medical Education in Europe, 29.8.-2.9.2009, Málaga, Espanja

Tähän raporttiin olen koonnut AMEE 2009 konferenssin kohokohtia ja keskeisimpiä ajatuksia, joita tapahtuma minussa herätti. Konferenssin antia on kokonaisuudessaan vaikea tiivistää paperille tai edes lausua julki, koska konferenssissa syntyy ajatuksia monin tavoin. Esitykset, workshopit, keskustelut tuttujien ja tuntemattomien kanssa sekä omat pohdinnat laajentavat ja täydentävät monipuolisesti lääketieteen pedagogiikan ymmärtämystä. Osa ajatuksista on suoraan sovellettavissa käytäntöön, osa on tallentunut orastavina ideoina mieleen ja osa on lähdeviittauksia. Seuraavassa kuitenkin muutamia kohokohtia konferenssista.

Pre-conference workshopit

Osallistuin kahteen pre-conference workshopiin. Ensimmäinen oli **Fostering learning in small groups: focus on asking inviting questions**. Workshopissa tarkasteltiin erilaisia tapoja esittää kysymyksiä opetuksessa. Pienryhmätyöskentelyyn perustuvassa sessiossa keskusteltiin monipuolisesti erilaisista tavoista esittää kysymyksiä opiskelijoille. Kiinnostavaa oli se kuinka workshopin vetäjät (Hilliard Jason ja Jane Westerberg) painottivat sitä, miten tärkeää on antaa opiskelijoille mahdollisuus kysyä sekä, miten opiskelijoita voi valmentaa esittämään laadukkaita kysymyksiä. Kysymykset toimivat nimittäin mielekkäänä pohjana oppimiselle, mutta opettajakeskeinen koulujärjestelmämme ei välttämättä ole harjaannuttanut opiskelijoita hyvien kysymysten esittämiseen.

Toisena pre-conference workshopina oli **Using mind-body medicine skills to reduce stress and promote wellness in medical school: an experiential approach to self-care**. Workshopissa havainnollistettiin mielenkiintoisesti sitä, miten erilaiset meditaatioharjoitukset vaikuttavat toisaalta fysiologiaan toisaalta itsetuntemukseen ja opiskelukykyyn. asiat esitettiin kiinnostavasti ja vakuuttavasti. Uskon, että tämä on alue, josta tullaan jatkossa kuulemaan lisää.

Varsinaisen konferenssin antia

AMEE:n plenary-sessiot olivat totuttuun tapaan hyvätasoisia. Erityisesti jäi mieleen Hans Roslingin, Hilliard Jasonin ja Dylan Williamin esitykset. Roslingin esityksessä **Facts and fiction about global health** päähuomion vei Gapminder-ohjelma, jolla monipuolisiin tilastoihin oli tuotu elävyyttä ja havainnollisuutta erilaisin visuaalisin tehokeinoin, jotka saivat perinteiset PPT-kalvot ja kaaviot kalpenemaan.

Hilliard Jasonin **Rethinking medical education: some needed, overdue reforms** esitteli harvinaisen selkeästi oppimisprosessin kriittisiä vaiheita aistihavainnoista tietojen ja taitojen mielekkääseen tallentamiseen pitkäkestoiseen muistiin. Esityksessä muistiin tallentumisen prosessi linkitettiin kiinnostavasti oppimisen keskeisiin elementteihin kuten keskittymiseen, toistoon, reflektioon, soveltamiseen, ja siihen mitä nämä elementit toteutuakseen vaativat. Esityksessä oli paljon hyviä asioiden tiivistyksiä, joita voi

käyttää opettajankoulutuksessa. Hilliard Jasonin syvälinen ymmärrys oppimisprosessista kiteytyi hyvin hänen toteamuksessaan ”We don’t see things like radar, we see things like we are.”

Dylan Williamin kokonaisuudessaan erinomaisesta esityksestä **Learning, assessment, technology: in that order** jäi erityisesti mieleen eräs pieni yksityiskohta. Dylan William käytti termiä ”hinge question” tarkoittamaan kysymyksiä, joita voi esittää opetuksessa siten, että opiskelijoiden vastaukset kysymykseen määrittävät millä tasolla opetusta jatketaan. Opiskelijoiden osaamistason tietäminen on opettajille usein haaste. ”Saranakysymysten” tietoinen käyttö luennoilla ja ryhmäopetuksissa voisi olla hyvä ratkaisu opiskelijoiden osaamistason ja opetuksen suhteuttamiseen. Monet opettajat todennäköisesti käyttävätkin tämäntyyppisiä kysymyksiä, mutta kysymysten ja opetuspolkujen huolellinen suunnittelu etukäteen voisi tuoda siihen uuden ulottuvuuden. Luennolla tähän voisi käyttää äänestyskapuloita, joita myös Dylan William käytti esityksessään. (ks. TUKEn blogi äänestyskapulat opetuksessa: <http://blogs.helsinki.fi/tukeblogi/2009/09/18/aanestyskapulat-opetuksessa/>)

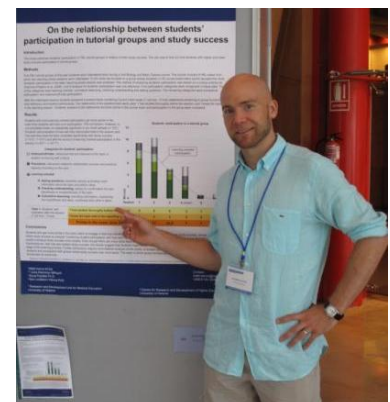
Osallistuin aikaisempien vuosien tapaan jälleen PBL:ää ja tiimityöskentelyä käsitteleviin sessioihin. PBL-sessioiden suurinta antia on kuulla miten PBL:ää sovelletaan eri puolilla maailmaa. PBL näyttää vakiintuneen yhtenä lääketieteen opetusmenetelmänä kaikissa maanosissa. Pohjois-Amerikka ja läntinen Eurooppa näyttävät olevan edelläkävijöitä PBL:n soveltamisessa, mutta onnistuneita ja vähemmän onnistuneita toteutuksia löytyy kuitenkin joka puolelta.

Tiimityöskentelyä koskevista sessioista mielenkiintoisia olivat **Teamwork lessons that incorporate brain-based learning principles** ja **Improving patient safety through team training: an interactive live demonstration of a full-scale simulation and video-assisted debriefing**. Ensimmäiseen olin ladannut kovat odotukset, mutta muutamaa kiinnostavaa harjoitusta lukuun ottamatta anti ei täysin vastannut odotuksiani. Sain kuitenkin ideoita ja kokemusta toiminnallisista harjoituksista, joita voisi soveltaa tämän vuoden ryhmätyötaito-opetuksessa. Jälkimmäinen sessio (ks. kuva) sisälsi kiinnostavaa tietoa tiimityöskentelyn kehittämisestä. Erityisesti minua kiinnostivat seikat, joilla hoitotiimin työskentelyä voidaan rinnastaa PBL-ryhmän toimintaan (esim. shared mental model/frame). Rinnastukset nimittäin motivoivat jo alkuvaiheen opiskelijaa suhtautumaan tosissaan PBL:n ryhmätyöskentelyyn.

Oma esitykseni

Oma posteriesitykseni ’On the relationship between students’ participation in tutorial groups and study success’ meni ihan mukavasti. Postereita kiertävä ryhmä tosin oli liian suuri (>20) syvälinen keskustelun aikaansaamiseksi. Jälkeenpäin minut kuitenkin pysäytti eräs Melbournelainen opettaja, joka totesi itse tulleensa samaan tulokseen käytännön kokemustensa perusteella: enemmän osallistuvat saavat keskimäärin parempia arvosanoja. Laajempien johtopäätösten vetäminen tästä vaatii kuitenkin vielä lisätutkimusta sekä erityisesti sen tarkastelua millaista opiskelijoiden osallistumisen on laadultaan, ja millainen osallistuminen edistää oppimista parhaiten. Tästä viitteitä oli jo esillä posterissani, mutta kenties

ensi vuoden AMEEssa voin esitellä tuloksia laajemmin.

AMEE fringe

AMEE:n viihteellisemmästä fringe-sessiosta jäi mieleen suuren suosion, aplodeista päätellen, saanut englantilaisten lääketieteen opiskelijoiden ELEPHANT-periaate: Encouraging – Learning – Entertaining – People – Having – A – Nice - Time. Esitys ennen kaikkea nauratti kieliposkella vedetyllä asenteellaan (ks. kuva), mutta pisti myös miettimään, miten erilaisissa opetustilanteissa voisi noudattaa ELEPHANT-periaatetta. Siinä on oma ideansa, vaikka on myös muistettava 'no pain, no gain'-periaate - vaikeiden asioiden opettelu ei aina toteudu by only having a nice time.

